

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Разград, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лазар Й. Мичев

Членове: Е. Д. Стоев
Пламен М. Драганов

при участието на секретаря Светлана Л. Илиева
в присъствието на прокурора Е. Й. Е.

като разглежда докладваното от Пламен М. Драганов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223300600293 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесет и първа от НПК.

С Присъда № 40/14.07.2022 г., постановена по НОХД № 648/2021 г. по описа на Районен съд – Разград, подсъдимата Е. Н. И. от ***, е призната за виновна в това, че в периода 14.10.2015 г. до 31.05.2018 г., в гр. Разград, при условията на продължавано престъпление, чрез използване на документи с невярно съдържание пред служител на Дирекция „Социално подпомагане“ гр. Разград, а именно: Молба - декларация за получаване на целева помощ за ученици № 3971/14.10.2015 г., която се подава по силата на чл. 10, ал. 1 от Закона за семейните помощи за деца за отпускане на помощ по чл. 10а, ал. 1 от същия Закон, в точка 8 - за периода от м.11.2014 г. до м.10. 2015 г., декларираше общ брутен доход на семейството – 0 (нула) лева, като за същия период е имала брутен доход в размер на 65 143,73 лева; Молба - декларация за получаване на месечни помощи за дете № 3972/14.10.2015 г., която се подава по силата на чл. 10, ал. 1 от Закона за семейните помощи за деца за отпускане на помощ по чл. 7, ал. 1 от същия Закон, в точка 8 - за периода от м.11.2014 г. до м.10. 2015 г. декларираше общ брутен доход на семейството – 0 (нула) лева, като за същия период е имала брутен доход в размер на 65 143,73 лева; Молба - декларация за получаване на месечни помощи за дете № ЗСПДРР/1969/16.05.2017 г., която се подава по силата на чл. 10, ал. 1 от Закона за семейните помощи за деца, за отпускане на помощ по чл. 7, ал. 1 от същия Закон, в точка 8 - за периода от м.05.2016 г. до м.04.2017 г. декларираше общ брутен доход на семейството – 6 986,84 лева,като за същия период е имала брутен

доход в размер на 16 081,45 лева, които представила в Дирекция "Социално подпомагане" гр. Разград и получила без правно основание чуждо движимо имущество - По Молба - декларация с вх. №3971/14.10.2015 г. - 250 лв - еднократна целева помощ за покриване част от разходите в началото на учебната година на детето и Г. Г. А., на основание чл. 10а, ал. 1 от ЗСПД; По Молба - декларация с вх. № 3972/14.10.2015 г. - за периода 01.11.2015 г. до 31.10.2016 г. - 1020 лв. - помощи за отглеждане на две деца на основание чл. 7 от ЗСПД; По Молба - декларация за получаване на месечни помощи за дете № МЗСПДРР/1969/16.05.2017 г. за периода 01.06.2017 г. до 31.05.2018 г. - 1040,00 лева помощи за отглеждане на две деца на основание чл. 7 от ЗСПД, или общо 2310,00 лева като помощи по Закона за семейните помощи за деца, собственост на Агенция за социално подпомагане – Дирекция "Социално подпомагане" гр. Разград, с намерение да ги присвои, като до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд полученото имущество е върнато, с което е осъществила състава на престъпление по чл. 212б, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 212, ал. 1 във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК, като на основание чл. 54 и чл. 36 от НК ѝ е наложено наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, което да изтърпи при първоначален общ режим.

С присъдата подсъдимата Е. Н. И. е осъдена и да заплати в полза на ОД на МВР – Разград сумата от 481,00 лева, представляваща разноски на досъдебното производство, а по сметка на Районен съд - Разград сумата от 100,00 лева, разноски в съдебното производство.

Против присъдата е постъпила въззивна жалба от подсъдимата Е. Н. И., чрез редовно упълномощен защитник адв. К. К.. С жалбата присъдата се атакува като неправилна и незаконосъобразна, а наложеното с нея наказание като изключително тежко, незаслужено и явно несправедливо.

Според защитника в хода на първоинстанционното производство не са били доказани обективиранияте в обвинителния акт твърдения за извършено престъпление по чл. 212, ал. 1 от НК. След теоретични разсъждения за правната същност на обвинителния акт, в жалбата хронологично се изреждат повдигнатите в хода на досъдебното производство различни обвинения, като се прави извода, че деянието на подсъдимата И. обективно не е съставомерно по повдигнатото с обвинителния акт престъпление. Ана.зирайки престъпния състав по чл. 212, ал. 1 от НК от обективна страна, се изтъква, че в конкретния случай разпореждането с чуждо движимо имущество е направено в полза на други лица, в което изключва съставомерността на деянието по този текст на НК.

Отделно се атакува констатацията на съда, че към момента на извършване на деянието подсъдимата И. е била осъждана, която констатация преграждала пътя за приложението на чл. 66 от НК и отлагане с изпитателен срок на наложеното наказание лишаване от свобода. Според защитника подсъдимата била реабилитирана по предходното си осъждане към 23.07.2018 г., поради което не следвало при индивидуА.зацията на наказанието това осъждане да се отчита като отегчаващо вината обстоятелство.

Наложено е ефективно наказание лишаване от свобода се счита за изключително тежко и незаслужено, като не са отчетени адекватно нА.чните по делото смекчаващи и

отегчаващи вината обстоятелства, и в този смисъл в нарушение на чл. 54 и чл. 36 от НК, на основание които е определено.

С оглед изложеното се прави искане въззивния съд да отмени обжалваната присъда, като постанови нова, с която да признае подсъдимата Е. Н. И. за невиновна по повдигнатото обвинение. Алтернативно се моли съда да измени присъдата, като приложи института на чл. 66 от НК и отложи изпълнението на наложеното на подсъдимата наказание лишаване от свобода с подходящ изпитателен срок.

В срока по чл. 320, ал. 4 от НПК е постъпило допълнително изложение към въззивната жалба от адв. К. К.. В тях защитника прави собствен анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателства, въз основа на който стига до извода за недоказаност на обвинението по несмнен начин. Акцентира се върху защитната теза на подсъдимата, че получаваните от чужбина парични средства са били дарения от различни лица за лечението на бившия съпруг на подсъдимата, за заболяването на който по делото съществува безспорни писмени доказателства. Следователно същите не представлява доход на подсъдимата по смисъла на ЗДДФЛ и не подлежат на облагане съгласно чл. 13, ал. 2 от същия закон. Според защитника в случая деянието не било съставомерно и от субективна страна, тъй като не била налице и специалната цел – намерението на подсъдимата да присвои предмета на посегателството. Разпореждането с получените средства от страна на подсъдимата било направено в полза на двете деца на подсъдимата и именно те са били действителните получатели на отпуснатите помощи за деца – т. е. подсъдимата не била присвоила паричните средства за себе си. В допълнителното изложение отново се прави оплакване за явна несправедливост на наложеното на подсъдимата ефективно наказание лишаване от свобода, като несъобразено с целите на наказанието, предвидени от закона. С допълнителното изложение отново се прави искане за отмяна на обжалваната присъда и признаване на подсъдимата за невиновна по повдигнатото обвинение с всички произтичащи от това последици. При условията на евентуалност се иска приложението на чл. 66, ал. 1 от НК и отлагане изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода с подходящ изпитателен срок.

С жалбата и допълнителните съображения към нея не са направени доказателствени искания.

Писмени възражения срещу жалбата не са постъпвали.

В съдебно заседание подсъдимата Е. Н. И. се явява лично и с редовно упълномощения адв. К. К..

Пред настоящата инстанция защитникът поддържа подадената въззивна жалба на основанията, изложени в нея. Счита, че постановената осъдителна присъда е неправилна, тъй като събраните по делото доказателства не обуславят обективна и субективна съставомерност на дейността на подсъдимия по повдигнатото обвинение.

От въззивната инстанция се иска отмяна на присъдата и постановяване на нова оправдателна такава, алтернативно за приложението на чл. 66 от НК и отлагане изтърпяване

на наказанието за изпитателен срок.

Подсъдимата Е. Н. И. поддържа становището на защитника си. В последната си дума твърди, че сумите, които е получила от чужбина за използвани за лечението на бившия ѝ съпруг, а семейните добавки е използвала за нуждите на двете и деца.

Представителят на Окръжна прокуратура - Разград пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

Окръжен съд – Разград, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за отмяна на първоинстанционния съдебен акт и постановяване на оправдателна присъда поради следните съображения:

От фактическа страна:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства и е следната:

Подсъдимата Е. Н. И. е родена на *** г. в гр. **, с постоянен адрес в с. **, ул. „****“, български гражданин, със средно образование, неомъжена, безработна.

С присъда № 61/07.07.2015 г. по НОХД № 203/2015 г. по описа на Окръжен съд - Разград, влязла в сила на 23.07.2015 г., подсъдимата Е. И. е призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 255, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, като ѝ е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 6 месеца, изпълнението на което е било отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от 3 години.

Подсъдимата Е. Н. И. живеела в с. **, общ. Разград, и имала две деца - А. Г. А. с ЕГН ***** и Г. Г. А. с ЕГН ***. Децата живеел при нея и тя се грижела за отглеждането им. В същата къща живеел и бившия съпруг на подсъдимата Г. А., с когото били разведени от 2011 година. Последният през години страдал от сериозно белодробно заболяване, за което се наложило да му бъдат правени медицински операции в чужбина и в България. За да подпомогнат финансово лечението му съселяни и близки през годините провеждали кампании за събиране на средства.

За периода от 01.01.2013 г. до 31.03.2019 г. за подс. Е. И. не упражнявала трудова дейност по трудов договор и не реализирала трудови доходи. За периода от 01.11.2014 г. до 31.05.2017 г. подсъдимата получавала на нейно име от лица от различни държави парични средства. За времето от 01.01.2015 г. до 31.11.2016 г. чрез офисите на „Money Gram“ на подсъдимата И. били приведени парични суми общо в размер на 8 371 евро с легова равностойност 16 372, 26 лв., а чрез офисите на „Western Union в Република България за времето от 01.12.2014 г. до 29.02.2016 г. ѝ били преведени пари в различна валута с легова равностойност 60 070,20 лв.

На 14.10.2015 г. подс. Е. И. посетила Дирекция “Социално подпомагане“ – Разград за да ѝ бъдат отпуснати социални помощи по реда на чл. 10, ал. 1 от Закона за семейните

помощи за деца. Съобразно изискванията на тази разпоредба, за да бъде отпусната социална помощ по чл. 10, ал. 1 от ЗСПД средномесечния доход на всеки член от семейството на следвало да бъде равен или по нисък от 350 лв. Подсъдимата попълнила Молба - Декларация № 3971/14.10.2015 г., която подписала саморъчно и посочила, че за времето от м. 11.2014 г. до м. 10.2015 г. нейния брутен доход възлиза на нула лева, въпреки, че за същия период на нейно име били изпратени от чужбина и получени лично от нея парични суми в общ размер на 65 143,73лв. Декларацията на подс. Е. И. била приета и проверена от социалния работник към Дирекция „СП“ - Разград св. Н. А.. Въз основа на депозираната Молба - декларация и след оЦ. дА. отговаря на условията, Директор на ДСП - Разград със Заповед № 3971/22.10.2015 г. отпуснал еднократна помощ в размер на 250 лв, на подс. Е. И., които средства следвало да послужат за покриване част от разходите в началото на учебната година на детето й Г. Гюнаи А. на основание чл.10а, ал. 1 от ЗСПД.

На същата дата 14.10.2015 г. подс. Е. И. попълнила и Молба – декларация № 3972/14.10.2015 г. за отпускане на социална помощ по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗСПД. Тази разпоредба давала правната възможност да бъде отпусната социална помощ за учащо дете до навършване на средно образование, но не повече от 20 годишна възраст. В Молбата подсъдимата отново декларираше общ брутен доход на семейството нула лева, макар че за същия период е имала брутен доход в размер на 65 143,73 лева. Въз основа на депозираната молба - декларация № 3972/14.10.2015г. и на основание чл. 7, ал. 1 от ЗСПД със Заповед № 3972/22.10.2015 г. на Директора на ДСП - Разград за периода 01.11.2015 г. до 31.10.2016 г. на подс. Е. И. били отпуснати социални помощи в размер 85 лева месечно, или общо за целия период в размер на 1020 лв.

На 16.05.2017 г. подсъдимата посетила отново Дирекция „Социално подпомагане“ в гр. Разград. Саморъчно подписала Молба –декларация № ЗСПД- РР/1969/16.05.2017 г. за отпускане на социална помощ по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗСПД. В декларацията подс. Е. И. декларираше, че за периода от м. 05.2016 г. до м. 04.2017 г. общия брутен доход на семейството е 6 986,84 лева, макар че за същия период имала брутен доход в размер на 16 081,45 лева. Въз основа на подадената Декларация със Заповед № ЗСПД - РР/1969 от 18.05.2017 г. Директора на ДСП - Разград отпуснал по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗСПД социални помощи в размер на 42,50 лв. за всяко едно от децата й, или общо в размер на 85 лв. месечно. С три последва. заповеди на Директора на ДСП - Разград от 18.12.2017 г., 08.01.2018 г. и 07.02.2018 г. бил променен размера на отпусната социална помощ за всяко едно от децата, но техния общ размер, който подс. Е. И. получила за периода 01.06.2017 г. до 31.05.2018 г., бил в размер на 1040 лева.

От заключението на вещото лице по назначените и извършени в хода на досъдебното производство почеркови експертизи се установява, че саморъчните подписи за „Декларатор“ в молбите - декларации №№ 3971/14.10.2015 г., 3972/14.10.2015 г. и ЗСПДРР/1969/16.05.2017 г. са били изпълнени от Е. И..

От заключението на вещото лице по назначената в хода на досъдебното производство съдебно - счетоводна експертиза се установява, че за периода от 01.11.2014 г. до 30.04.2018

г., в който подсъдимата е получавала социални помощи по реда на ЗСПД, е получила парични преводи чрез офисите на „Money Gram” и „Western Union“ в размер на 76 442,46 лв. Вещото лице дава заключение, че въз основа на подадените от подс. Е. И. молби декларации пред ДСП - Разград с № №№ 3971/14.10.2015 г., № 3972/14.10.2015 г. и № ЗСПД-РР/1969/16.05.2017 г., при получените от нея доходи не би имала право да на социални помощи, тъй като средно месечния доход на член от семейството ѝ е бил по - голям от нормативно определения от 350 лв. Получените от подс. Е. И. социални помощи за инкриминирания период по подадените декларации е както следва:

По декларация № 3971/14.10.2015г. – 250 лв.;

По декларация № 3972/14.10.2015 г. – 1020 лв.;

По декларация № ЗСПД-РР/1969/16.05.2017 г. - 1040лв.,

или общо за целия период 2 310,00 лв.

По доказателствата:

Първоинстанционният съд по предвидения процесуален ред е извършил обоснован анализ на събрани и проверени в хода на съдебното производство доказателства, приобщени по надлежния ред и описани в мотивите на обжалваната присъда. Доколкото изводите му като цяло съвпадат с тези на въззивния съдебен състав, е безсмислено същите да се преповтарят.

Така описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за безспорно установена на база показанията на свидетелите Ц. Т. и Н. А., писмените доказателства по делото - молби декларации с № №№ 3971/14.10.2015 г.; № 3972/14.10.2015 г. и № ЗСПД-РР/1969/16.05.2017 г., както и заключенията на вещите лица по почерковите експертизи и съдебно - счетоводната експертиза.

Законосъобразно на основание чл. 127, ал. 1 от НПК съдът е кредитирал и Ревизионен акт № Р-03001719000686-091-001/24.06.2019 г., влязъл в сила на 18.02.2021 г., от който се установяват получените през инкриминирания период приходи от подсъдимата от системите „Western Union“ и „Money Gram“. Несъстоятелна е тезата, изложена в жалбата, че тези приходи имат характера на дарения и като такива се обхващат от разпоредбата на чл. 13, ал.2 от ЗДДФЛ, т. е. не представляват доход по смисъла на цитираната разпоредба на закона. Безспорно е, че в получените парични преводи от чужбина няма посочено основание за получаването им, поради което в тежест на подсъдимата да установи, че получените по този ред суми представляват именно дарение, респ. че са получени от нея в качеството на представител на трето лице. За доказване на това твърдение показанията на свидетелите С. Х. и Р. Х. категорично не са достатъчни. Правилно първоинстанционният съд е приел, че тези показания са неясни, хронологично неопределени и уклончиви, като не съдържат конкретни обстоятелства относно проведеното лечение на бившия съпруг на подсъдимата и начина и размера на събираните помощи за лечението му. Затова обосновано първоинстанционният съд не ги е кредитирал, като е приел същите като дадени с цел да подкрепят защитната теза на подс. Е. И., изложена в обясненията ѝ. Настоящия съдебен състав споделя извода на

първия съд, че обясненията на подсъдимата И. са по – скоро нейна защитна теза, целяща да декриминализира дейността ѝ, отколкото годно доказателствено средство. Не може да не бъде споделен и извода на първата инстанция, че по делото липсват надлежни доказателства, които да установяват какво е било действителното основание на извършените значителни парични преводи във валута чрез системите за заплащане „Western Union“ и „Money Gram“. Безспорно е също така, че по делото няма и доказателства, които да установяват извършени от подсъдимата разходи за лечение на бившия ѝ съпруг през процесния период, които да бъдат обвързани с конкретни парични преводи, няма представени фактури или банкови ордери за заплащане на медицински услуги, транспорт или храна на болния ѝ съпруг. Обясненията на подсъдимата и показанията на цитираните свидетели не дават отговор и на въпроса защо на името на подсъдимата са превеждани паричните преводи, а не на името на бившия ѝ съпруг, след като са били предназначени именно за неговото лечение. Затова правилно първия съд е отказал да възприеме за доказано само въз основа на депозираните от двамата свидетели показания, че тези парични суми представляват дарения за лечението на Г. А., и то именно в периода 14.10.2015 г. до 31.05.2018 г. При това решаващия съд е съобразил и обстоятелството, че представената от защитата е медицинска документация на Г. А. касае период от време, предхождащ инкриминирания.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка първата инстанция правилно е приела, че подсъдимата Наргюлен И. е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 212б, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 212, ал. 1 във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК.

Съгласно задължителните указания, дадени в ПП ВС № 8/1978 г. и ТР ОСНК на ВС № 13/1973 г., за осъществяване на престъплението по чл. 212, ал. 1 от НК е необходимо на първо място, деецът да използва документ с невярно съдържание, неистински или преправен документ, а на второ място – да получи чуждо имущество, което вследствие на акта на имуществено разпореждане преминава от фактическата власт на пострадалия във фактическата власт на субекта на престъплението. Ролята на документа, използван като средство на документната измама по чл. 212, ал. 1 от НК, е да създаде привидно правно основание за разпореждане с имуществото, предмет на престъплението, от страна на лицето, имащо фактическа власт върху него. По този начин документът (неистински, с невярно съдържание или преправен) е средството, способът, чрез който пострадалият се въвежда в заблуждение и именно той го мотивира да се разпорежи със своето имущество в полза на субекта на престъплението. Това престъпление от субективна страна може да бъде извършено само с пряк умисъл – деецът трябва да съзнава, че използва документ с невярно съдържание, неистински или преправен документ, че с този документ той въвежда в заблуждение измаменото лице, както и че ще получи чуждото имущество (на заблуденото лице) именно в резултат на въвеждането му в заблуда чрез представения документ.

В процесния случай е безспорно доказано, че подсъдимата лично е попълнила и представила пред служители на ДСП - Разград молби - декларации с № 3971/14.10.2015 г., №

3972/14.10.2015 г. и № ЗСПД-РР/1969/16.05.2017 г. за получаване на месечни помощи за дете до навършване на средно образование В тях тя е отразила Н.ни обстоятелства относно действителните си доходи за процесните периоди, като е съзнавала, че реално получените от нея доходи надхвърлят максималния, изискуем доход на член от семейството по закон .

Така подадените от нея молби – декларации са създа. привидно правно основание Директор ДСП – Разград да издаде Заповед № 3971/22.10.2015 г., с която отпуснал на подсъдимата еднократна помощ в размер на 250 лв, и Заповед № 3972/22.10.2015 г., с която за периода 01.11.2015 г. до 31.10.2016 г. на подс. Е. И. били отпуснати социални помощи в размер 85 лева месечно. По последната подадена лично от подсъдимата молба - декларация № ЗСПД-РР/1969/16.05.2017 г. Директор ДСП – Разград издал Заповед № ЗСПД - РР/1969 от 18.05.2017 г., с която отпуснал по реда на чл. 7, ал. 1 от ЗСПД социални помощи в размер на 42,50 лв. за всяко едно от децата й, или общо в размер на 85 лв. месечно, а с три последващи заповеди на от 18.12.2017 г., 08.01.2018 г. и 07.02.2018 г. бил променен размера на отпуснатата социална помощ за всяко едно от децата, като общия размер на социалните помощи, които подс. Е. И. получила за периода 01.06.2017 г. до 31.05.2018 г по последната молба декларация, бил в размер на 1040 лева. С изпълването на цитираните справки - декларации, представляващи документи с невярно съдържание, подсъдимата съзнателно е въвела в заблуждение длъжностните лица в ДСП – Разград, които са се разпорежда. с имуществото му, като са предоставили парични средства под формата на помощи за деца общо в размер на 2310 лв, получени от подсъдимата по нейна лична банкова сметка в ЦКБ АД, клон Разград.

Правилно първостепенния съд е преценил, че от субективна страна деянието е извършено от подсъдимата виновно, при форма на вината пряк умисъл. В подкрепа на този извод първоинстанционния съд е посочил знанието на подсъдимата за постановената срещу нея влязла в сила Присъдата по НОХД № 203/2015 г.на Окръжен съд - Разград, както и процедурата по издаждане на Ревизионен акт от ТД на НАП – Варна. Без съмнение подсъдимата е съзнавала, че отсъства основание за разпореждане с имуществото, в случая за отпускане помощи за деца, предвиждала е заблуждението на длъжностните лица и акта на имуществено разпореждане от тях като следствие от използването на документа, и че в резултат на това ще получи чуждото движимо имущество. В процесния случай без съмнение е на.це специфичния субективен елемент - намерение на подсъдимата да присвои предмета на посегателството.

Подаването на инкриминираните молби – декларации пред ДСП - Разград подсъдимата е извършила през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като последващите деяния от субективна и обективна страна са продължение на предшестващите, с оглед на което правилно осъществената от подсъдимата Е. И. престъпна дейност е субсумирана под нормата на чл. 212, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

Неоснователно е възражението в жалбата, че след като социалните помощи са отпуснати за децата на подсъдимата, деянието на подсъдимата е несъставомерно по чл. 212,

ал. 1 от НК, тъй като подсъдимата не е приосвоила за себе си сумите, а за своите деца. Безспорно е, че още от още от зачеването си децата са субекти на правото, но до навършването на 14 години те нямат самостоятелна дееспособност, а до 18 години са ограничено дееспособни, т. е. не могат самостоятелно да се разпореждат с имуществото си. Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от Законът за семейни помощи за деца дава легална дефиниция на семейните помощи - средства в пари и/или в натура, които подпомагат отглеждането на децата в семейна среда от родителите или от лицата, полагащи грижи за тях. С други думи винаги семейните помощи за деца се отпускат на техните родители или лицата, полагащи грижи за тях, и именно това са лицата, на които се отпускат помощите и които се разпореждат с така отпуснатите средства. В случая е безспорно, че подсъдимата по личната си сметка в банка е получила описаните по – горе семейни помощи за деца, без да е имала право на такива помощи, и начина на разпореждане с тези средства е без значение за правния спор.

Безспорно е от приетите по делото заверени копия от вносни бележки на Юробанк България, че до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд, полученото без правно основание имущество е върнато.

Всичко изложеното дотук ква.фицира искането на защитника на подсъдимия за отмяна на присъдата и постановяване на оправдателна такава като неоснователно и законно основание за ревизия на присъдата в тези ѝ части не се открива от въззивния съд.

По наказанието:

При индивидуА.зацията на наказанието първоинстанционният съд е отчетел превес на смекчаващи отговорността обстоятелства, а като такива е приел социалното положение на подсъдимата Е. И., относително ниския размер на присвоеното имущество, отдалечеността на производството от периода на извършване на деянието и добрите ѝ характеристични данни. При така отчетените смекчаващи вината обстоятелства съдът е наложил наказание лишаване от свобода малко над законоустановения минимум, а именно шест месеца лишаване от свобода.

Така определеното по вид и размер наказание е справедливо, съответства на обществената опасност на деянието и подсъдимата, и според настоящия въззивен състав няма основания за изменението му, а и такива оплаквания в жалбата няма.

По отношение на наказанието основното оплакване е от постановеното от първия съд реално изпълнение на наказанието лишаване от свобода. Не намира опора в закона искането в жалбата за приложението на чл. 66 от НК и отлагане изпълнението на наказанието с подходящ изпитателен срок. Първото условие, визирано в чл. 66, ал. 1 от НК, за отлагане изпълнението на наложеното наказание, е лицето да не е осъждано на лишаване от свобода за престъпление от общ характер. В случая подсъдимата Е. И. е осъждана с Присъда № 61/07.07.2015 г. по НОХД № 203/2015 г. по описа на Окръжен съд - Разград, влязла в сила на 23.07.2015 г., като ѝ е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 6 месеца, изпълнението на което е било отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от три години. Продължаваното престъпление, предмет на настоящото наказателно производство, е

извършено от подсъдимата в периода 14.10.2015 г. до 31.05.2018 г., т. е. в изпитателния срок, наложен на подсъдимата с цитираната присъда. Предвид на това е несъстоятелно твърдението на защитата, че за това осъждане е настъпила реабилитация по право на 23.07.2018 г. За да настъпи реабилитация по право по чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК следва в изпитателния срок лицето да не е извършило друго престъпление, за което следва да изтърпи отложеното наказание. В случая това безспорно не е така и подсъдимата не е реабилитирана за предходното си осъждане, което изключва приложението на чл. 66, ал. 1 от НК и отлагане изпълнението на наложеното с атакуваната присъда наказание. Нещо повече, в случая е налице условията за приложението на чл. 68, ал. 1 от НК, която разпоредба е императивна. Предвид липсата на съответен протест в тази част и с оглед възможността първоинстанционния съд да се произнесе по този въпрос по реда на чл. 306, ал. 1, т. 3 от НПК, настоящия въззивен състав не следва да се произнася по въпроса за привеждане в реално изпълнение на наложеното с Присъда № 61/07.07.2015 г. по НОХД № 203/2015 г. по описа на Окръжен съд – Разград наказание лишаване от свобода, с което ще се осигури и възможност за инстанционен контрол върху определението на районния съд.

Без да е посочил правното основание за това, с оглед размера на наложеното наказание лишаване от свобода и данните за съдимостта на подсъдимата, районния съд правилно е определил първоначален общ режим на изтърпяване на така наложеното наказание, чието основание е чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС.

По разноските:

Районният съд с оглед изхода на делото правилно на основание чл. 189, ал. 3 от НПК е възложил извършените по делото разноски в тежест на подс. Е. И., поради което и в тази част присъдата следва да се потвърди.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира налицето на други основания, които да налагат нейното изменяване или отмяна, поради което и предвид посочените съображения, постанови своето решение.

Ето защо и на основание чл. 334, т. 6 във вр. с чл. 338 от НПК Окръжен съд - Разград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 40/14.07.2022 г., постановена по НОХД № 648/2021 г. по описа на Районен съд – Разград.

РЕШЕНИЕТО е изключено от актовете, подлежащи на касационна проверка по чл. 346 от НПК и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____